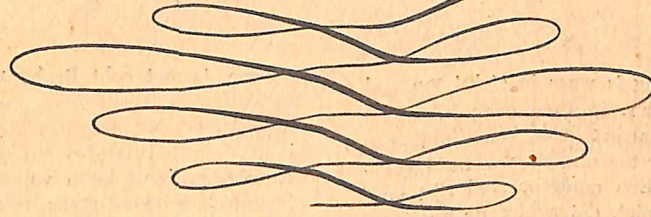

2de Jaargang No 3 — Mei 1953

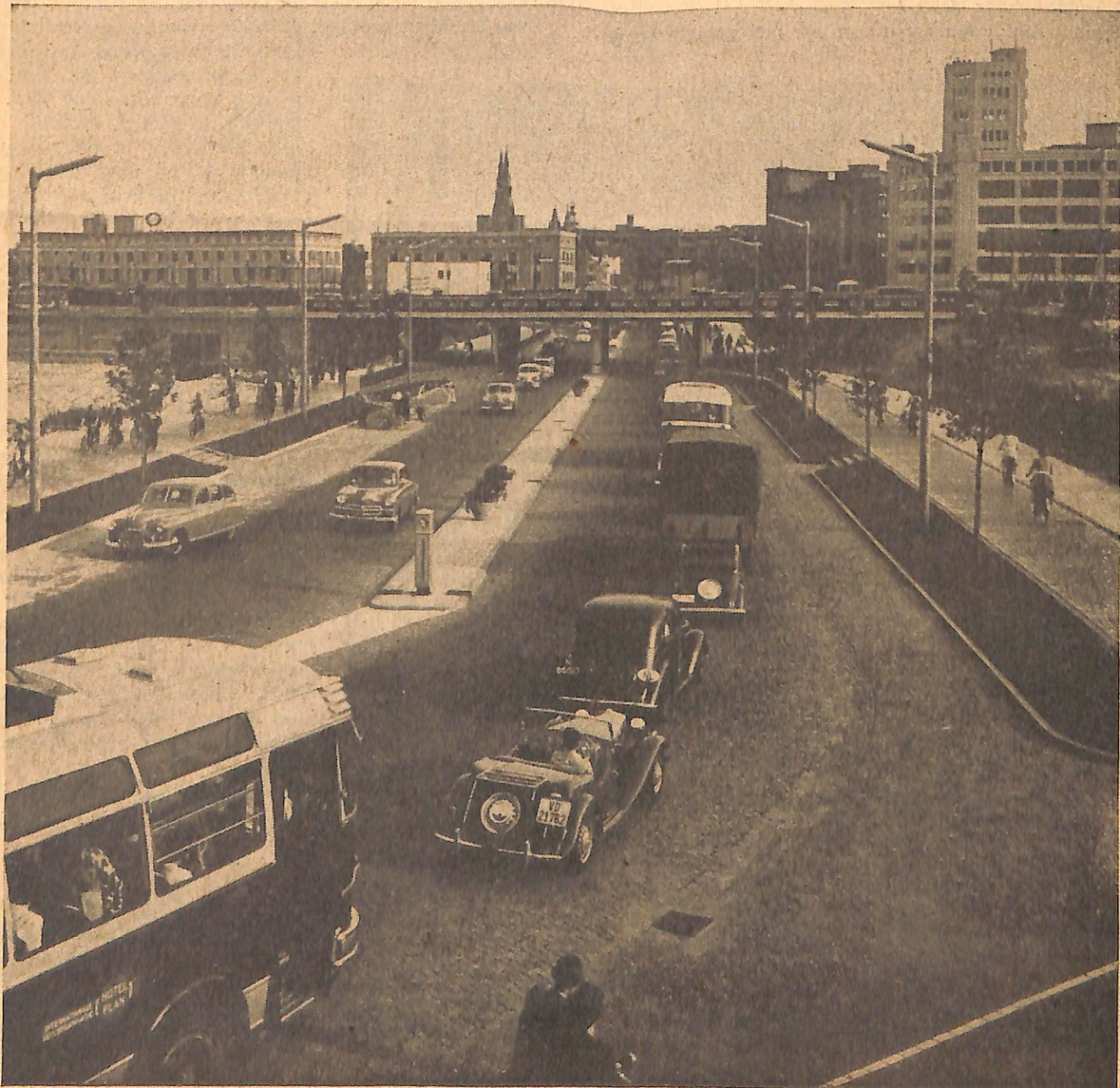
„HUMANITAS“
CENTRAAL BUREAU
Vondelstraat 61
AMSTERDAM-W.

van Mens tot Mens

Orgaan van de Ver. voor Maatschappelijk Werk op Humanistische grondslag „Humanitas“ onder redactie van Henk Beuke
en T. van Grootheest

Eindhoven - Congresstad - 1953

WELKOM!

Het congres van onze vereniging is weer in zicht! Ditmaal komen we op 30 en 31 Mei a.s. in Eindhoven bijeen en de foto op de voorpagina geeft u het beeld van Eindhoven, wanneer u per auto uit 's-Hertogenbosch via de Bosdijk het centrum der stad nadert. Een moderne stad rijst voor u op, maar de foto onthult u niet, dat achter de spoorweg onderdoorgang nog het beruchte obstakel van de Woonse overweg aanwezig is, ofschoon — gelukkig — deze ergernis en oponthoud veroorzakende hinderpaal tot spoedig verdwijnen gedoemd is.

Met deze stad in groei en wording kan onze vereniging zeer wel vergeleken worden, want ook Humanitas is in opbouw; ook Humanitas heeft nog een grote toekomst voor zich, indien de werkers aan de slag gaan, maar Humanitas heeft evenzeer nog heel wat obstakels uit de weg te ruimen.

Kon Humanitas zich in haar nog jonge geschiedenis een betere congresplaats kiezen?

De afdeling Eindhoven zal u dan ook met graagte en ge-

noegen, ja met echt Brabantse gulheid en gastvrijheid ontvangen. Wij verheugen ons er op, dat Humanitas voor haar jaarbijeenkomst, die afwisselend reeds in verschillende delen van het land werd gehouden, ditmaal het oog op Eindhoven heeft laten vallen; een stad weliswaar arm aan historisch schoon, maar rijk aan mogelijkheden voor een verantwoorde moderne groei, die ook aangegrepen worden. Een stad vol durf en initiatief, waardoor deze plaats tot één der boeiendste en wellicht ook bloeiendste van het land gemaakt wordt. Moge dit congres, juist omdat het in Eindhoven gehouden wordt er toe bijdragen, dat ook een aantal hardnekkige misverstanden omtrent ons doel en streven uit de weg wordt geruimd. Wij weten, dat ons ideaal hoog en zuiver is en schuwen het eerlijk gesprek daarover niet. Wij geven daartoe gaarne de gelegenheid.

Congresgangers, een ander beeld van onze stad toont u werklieden bezig met het oprichten der steigers, onmisbare voorbereiding voor het optrekken van een groots bouwwerk.

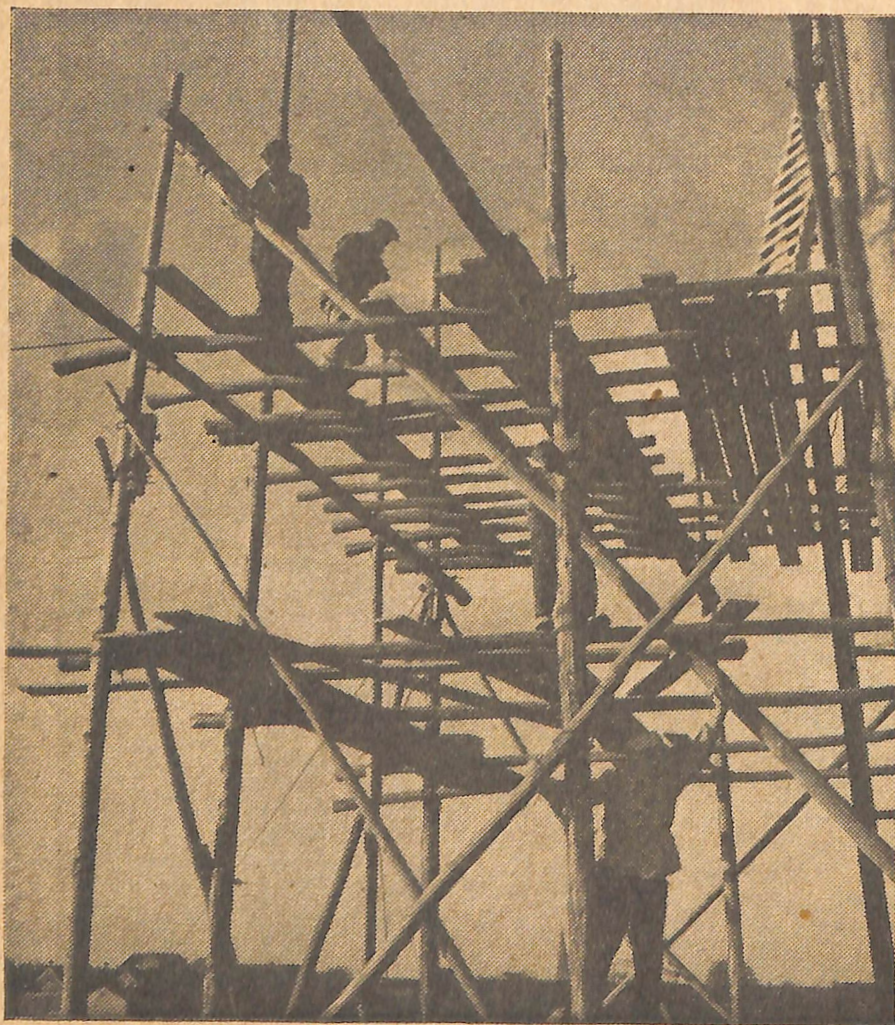
Ook dit beeld strekt onze organisatie tot vergelijking. Het fundament, waarop onze vereniging kan verder bouwen, is gereed, maar de organisatie staat nog in de steigers, het bouwwerk is nog niet voltooid. Daarom zal dit congres, het jaarlijks weerkerend hoogtepunt in ons verenigingsleven, niet alleen, hoe belangrijk en nodig ook, betekenen: bezinning op ons werk, uitwisseling van ervaringen, het weerzien van de vrienden en het aanknopen van nieuwe banden, hoe goed en nuttig ook, maar eveneens moeten zijn een uitgangspunt van nieuwe, doelbewuste activiteit, gericht op uitbreiding en versterking der organisatie. Een geslaagd congres kan beter begrip voor onze vereniging kweken, een geslaagd congres zal stellig onze saamhorigheid doen toenemen, alsmede onze activiteit prikkelen. Ons wacht een grootse taak. Wij willen die naar behoren vervullen. Het moet en het kan! Vrienden van onze vereniging in groei, wij heten u hartelijk welkom in de stad in wording en dan na het congres... gaat de steigers op, het bouwen wacht!

Eindhoven, April 1953

J. van Hoff

voorzitter

Gewest Noord-Brabant

De betekenis van het congres

Elke vereniging houdt op gezette tijden een algemene vergadering of congres. Dat is maar een schamel middel om de medezeggenschap der leden tot gelding te brengen. Zou men over belangrijke verenigingszaken werkelijk besluiten verlangen, waaraan alle leden deelnemen — althans kunnen deelnemen — dan zou men alle leden in vergadering moeten bijeenbrengen; het is zonder meer duidelijk dat dit niet kan.

Daarom wordt langs de weg van de vertegenwoordiging een aantal geselecteerde leden bijeengebracht, dat gemachtigd is om namens de hun afvaardigende leden te spreken en te handelen. Hieruit volgt reeds, welk een belangrijke rol gespeeld wordt door hen, die tot afgevaardigde worden uitverkoren. Zij zijn de spreektrumpet van tientallen of honderdtallen — in grote organisaties zelfs van duizendtallen — die achter hen staan. Maar zij mogen en kunnen niet als gramfoonplaat optreden. Ware dat zo, dan zou men het hele congres kunnen missen. Immers men zou dan kunnen volstaan met het schrijven van briefjes door of namens allerlei groepen van leden, waarin het oordeel over een aantal kwesties wordt gegeven.

De democratie wil, dat men open staat voor de opvattingen van anderen; dat men in onderlinge gedachtenwisseling rekening houdt met beschouwingen over een zaak of problemen, die men tot dan toe niet gehoord had en dat daarvoor wellicht een aanvankelijke mening wordt herzien. Zo alleen immers is de kans het grootst, dat in onderling overleg het beste besluit wordt genomen. Dat alles is slechts mogelijk, wanneer de afgevaardigden met blanco mandaat ten congresse verschijnen.

Natuurlijk kan het voorkomen, dat een afgevaardigde dan een houding aanneemt, die niet geheel gedekt wordt door hen, die hem zonden. Dat is niet erg. De lastgevers hebben de gedachtenwisseling niet meegemaakt en het kan zelfs zijn, dat zij — wanneer ze dat wel zouden hebben kunnen doen — tot een andere conclusie zouden zijn gekomen dan de afgevaardigde.

Men schrikke hiervoor niet terug. Democratie vooronderstelt het geven van vertrouwen aan hem of haar, die men als vertegenwoordiger kiest en verantwoordingsplicht van de afgevaardigde, die later het door hem ingenomen standpunt in de kring van zijn lastgevers moet verdedigen.

Men zou zich deerlijk vergissen als men aannam, dat met het bovenstaande de betekenis van een congres volledig is aangegeven. In het samenzijn met allerlei mensen, die dezelfde arbeid hebben te verrichten in geheel verschillende omgeving, schuilen grote voordelen. Uitwisseling van ervaringen doet iets begripen van an-

derer aanpak der moeilijkheden en verfrist de eigen activiteit.

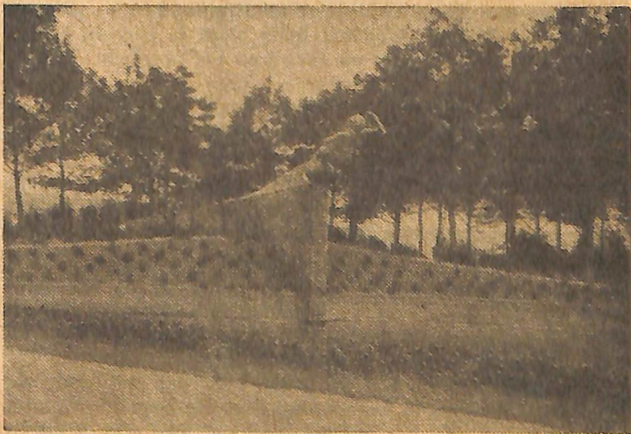
Ieder onzer maakt in het organisatieleven zijn ups en downs mee; geen onzer worden de teleurstellingen bespaard en niemand loopt vrij van ogenblikken of perioden, waarin hij twijfelt aan de zin van zijn werk en waarin hij wordt bekropen door de lust om het bijtje er maar bij neer te leggen. Niets is in zodanige situatie nuttiger dan contact met anderen, die het nog moeilijker hebben en die toch volhouden. Niets is meer in staat, eigen moedeloosheid te overwinnen dan een gesprek met iemand, die op een eenzame post van geen wijken weet. Meer dan eens zijn het de eenvoudige, trouwe lieden uit afgelegen delen van het land, die zich hun eigen betekenis nauwelijks bewust zijn, maar die ongeweten aan de vooraanstaanden de stimulans geven om hun leidinggevende taak te blijven vervullen.

Dit element verleent stellig niet in de laatste plaats zijn betekenis aan een congres, aan elk congres.

En ons congres, dat straks in Eindhoven gehouden wordt, zal in het bijzonder nog van belang zijn door de bespreking door voorzitter In 't Veld van de geestelijke achtergrond van ons werk en door de inleiding van Pols over de techniek van de organisatie, de uitbreiding van onze activiteit, de versterking van onze financiële toestand en het opnemen van onze leden in de praktijk van het maatschappelijk werk.

Zo zien we met verlangen uit naar ons samenzijn in Eindhoven. Overtuigd, dat we uit de Philips-stad krachtiger en bewuster zullen vertrekken dan we er kwamen.

H. PLOEG JR

Het Radiomonument in het Stadspark te Eindhoven

REPORTAGE FLIT

Gezinsverzorgster Lydia Kramer uit Groningen is gelukkig voor geen kleintje vervaard...

GEZINSVERZORGSTER IN KORTGENE

In het vorige nummer van Van Mens tot Mens werd reeds melding gemaakt van het groepje gezinsverzorgsters, dat onder leiding van een maatschappelijk werkster van het Centraal Bureau naar Kortgene is getrokken, om daar hulp te bieden aan de slachtoffers van de stormramp. Hieronder laten wij het relaas volgen, dat mej. Van Weperen ons deed over de belevenissen aldaar.

De reis

De auto die het Roode Kruis ter beschikking had gesteld om ons naar Zeeland te vervoeren en waarmee ik een uur te laat uit Amsterdam vertrok, was van zodanige afmetingen, dat de chauffeur al bij het vertrek de hoop uitsprak, „dat de andere dames” — de gezinsverzorgsters uit Delft en Groningen, die wij in Utrecht zouden ontmoeten — „ook zo slank zouden zijn als ik.” Deze hoop bleek in Utrecht echter niet in vervulling te gaan en zo waren wij verplicht de reis, die via Rotterdam en Antwerpen, naar Breskens voerde, half op elkaars schoot af te leggen. Ook was het volslagen onmogelijk onze bagage mee te nemen en er bleef dan ook niets anders over dan een auto te charteren, die de spullen voor ons naar Breskens of naar Middelburg zou vervoeren. Dit gelukte en de man van het bagagedepot in het station was voor geld en goede woorden wel bereid de pakken en koffers zo lang te bewaren tot de auto zou komen, die het zou nemen. Wij waren, dat spreekt vanzelf, er niet helemaal gerust op, dat onze eigendommen nu ook inderdaad op de juiste tijd en plaats zouden arriveren, maar onder de gegeven omstandigheden bleef er geen andere mogelijkheid over. De reis zelf verliep vrij vlot, zij het, dat wij door de onmogelijke houdingen, waarin wij door de beperkte ruimte, gedwongen waren, het gevoel hadden, op alle plaatsen gekneusd en gebroken te zijn. Het was dan ook met enige

opluchting, dat wij ons, na een tocht, die bijna de gehele dag in beslag genomen had, in Breskens uit onze benarde situaties konden wurmen. Wij namen hartelijk afscheid van onze chauffeur, die reeds dag en nacht achter elkaar in touw was geweest, zonder dat zijn goede humeur hier ook maar iets onder te lijden had.

Onze vrees betreffende onze bagage bleek niet geheel zonder grond te zijn geweest, want in Breskens was op het opgegeven adres niets aangekomen. Gelukkig bleek later, dat onze zaakjes waren doorgestuurd naar Middelburg.

In de nog steeds miezerige regen werd de overtocht over de Wester-Schelde gemaakt met de veerpont naar Vlissingen. Aangezien het wel niet eenvoudig zou blijken te zijn om van Vlissingen naar Middelburg te komen, hebben we geprobeerd op de boot een paar automobilisten bereid te vinden ons daarheen te brengen. Dit gelukte bijzonder vlot en zo kwamen wij met de wagen van de heer Flierman in Middelburg aan.

Middelburg

Hier aangekomen meldden wij ons direct op het kantoor van de Stichting Zeeland voor Maatschappelijk Werk, waar in een korte vergadering werd besproken wat onze taak zou zijn. Het bleek, dat men ook hier niet precies wist hoe de toestand in Kortgene was en zo werd besloten, dat ik zou trachten Noord-Beveland te bereiken en daar eens op verkenning uit te gaan.

De volgende dag bleek de heer Flierman ook weer bereid te zijn zijn auto beschikbaar te stellen en zo kon de tocht naar Kortgene beginnen.

Op deze tocht kreeg ik voor het eerst een indruk van de omvang van de overstroming. De half-overstroomde weg voerde ons langs eindeloze watervlakten, waarboven hier en daar een huis of een groepje bomen uitstak. De triestheid van dit alles werd nog geaccentueerd door de ontelbare voorwerpen van allerlei aard, die als stille getuigen van het vreselijke, dat zich hier had afgespeeld, in het water rondredren.

De overtocht van Walcheren naar Noord-Beveland was door het ontbreken van de normale verbindingen een hoofdstuk op zich zelf, maar ten slotte bereikten wij, laat in de middag, dan toch het dorpje Kortgene.

De ravage

Kortgene

De toestand hier was letterlijk onbeschrijflijk. Slik, slik en nog eens slik. Op de straten en in de huizen was alles bedekt met een grauwe, taaie laag modder van wel meer dan 40 cm dikte.

Daar de burgemeester en overige leden van het gemeentebestuur domicilie hadden gekozen in het dorp Colijnsplaat, dat aan de andere zijde van het eiland ligt, waren wij verplicht om nogmaals een tocht over het eiland te maken. In Colijnsplaat aangekomen deelde de burgemeester ons mee, dat de bevolking van Kortgene de wijk had genomen naar het hogere deel van het eiland en dat er slechts een 100-tal mannen in het dorp achtergebleven waren, die aan het herstel van de dijk werkten. De proviandering van deze groep arbeiders werd verzorgd door een groep padvindes, die met een daartoe volledig uitgerust schip in de haven lagen. Zij konden echter niet langer blijven en dus was het noodzakelijk een cantine in te richten, waar voor eten enz. gezorgd zou kunnen worden. Dit was vlot gezegd, maar enigszins minder vlot te verwezenlijken. In het gehele dorp was geen lokaal te vinden, dat niet met een dikke modderlaag was bedekt. Er was geen licht, geen gas, geen water, terwijl ook kookketels en dergelijke niet aanwezig waren. Na veel telefoneren bleek het echter mogelijk een veldkeuken van het Leger des Heils met bedienend personeel naar Kortgene te krijgen. Restte dus nog slechts een schoollokaal schoon te maken en op die manier was deze moeilijkheid uit de weg geruimd.

Nu moest ik nog onderdak zien te vinden voor ons groepje en hierin slaagde ik op de zolder van de huishoudschool. Hier bleek de directrice met enkele leerlingen nog aanwezig te zijn, die zich ijverig bezighielden met het vissen naar strijkplanken, wasborden en ander materiaal, dat ergens een voorlopige rustplaats onder de modder had gevonden.

De volgende dag weer terug naar Middelburg om de rest van onze mensen op te halen en het nodige materiaal in te slaan, zoals laarzen, zaklantaarns, emmers, bezems, scheppen enz. En eindelijk na drie dagen konden we dan met ons weinig te maken. Het had meer weg van een veldslag tegen de overal aanwezige vijand: de modder. Bijgestaan door een werk beginnen. Met gezinsverzorging had dit echter heel aantal DUW-arbeiders en werksters, door het gemeentebestuur daartoe aangewezen, zijn wij het slib te lijf gegaan. Met kruiwagens en scheppen werd allereerst het ergste uit te huizen verwijderd. Het was wel vaak eigenaardig om te ervaren, dat de grijze, vormeloze klomp, die ergens in de hoek van de kamer stond, uiteindelijk een fauteuil bleek te zijn. Enkele dagen later keerde overdag ook een gedeelte van de bevolking terug, om te zien wat er nog van hun bezittingen over was en dit betekende tevens een welkome

Mej. v. Weperen is maar vast aan de „buitenboel” begonnen

versterking van de „modderploeg”.

Wij konden ons daardoor veel meer bepalen tot de hulp aan diegenen, die zelf niet in staat waren hun woning te reinigen, zoals bejaarden en invaliden. Drie weken zijn we daarmee bezig geweest. Drie weken, waarin de modder wel eens tot een obsessie werd en waarin wij er naar snakten een warm bad te kunnen nemen. Drie weken in huizen, waar het behang als natte lappen langs de wanden hing en het meubilair verteerd was door de inwerking van het zoute water en het slib.

Toch voelden we het niet als een bevrijding, toen we na drie weken weer konden vertrekken, want hoewel de meeste woonhuizen nu vrijwel schoon waren, was er nog een massa werk te doen en het was niet gemakkelijk om dit werk ongedaan te laten. We konden nu weer naar huis gaan en naar huis gaan, dat betekende, dat we weer omringd zouden zijn door alle gemakken van het normale leven: een kraan, die werkelijk water geeft en licht, als je het knopje omdraait. Al die gewone dingen, die drie weken lang niet meer gewoon waren.

NOORD-BEVELAND

Op dit eiland, dat tijdens de stormramp van 1 Februari onder water kwam te staan, zijn vijf dorpen gelegen, nl. Kortgene, Kats, Kamperland, Colijnsplaat en Wissekerke.

Voor Kortgene werd zwaar getroffen. Op de 1400 inwoners vielen hier 50 doden te betreuren en 50 huizen werden volkomen door het water verwoest. Het dorp Colijnsplaat is als door een wonder voor overstroming bewaard gebleven. Het water was in de nacht van de 31ste Januari hier ook zo hoog

gestegen, dat de golven over de dijk spoelden. Met man en macht is er door de inwoners van dit dorpje om het behoud van de dijken gestreden, echter te vergeefs. De kruin van de dijk werd hoe langer, hoe feller door de woedende golven besprongen. Het was ieder dan ook duidelijk, dat er geen houden aan was. Op het meest kritieke ogenblik echter, toen men elk moment verwachtte, dat de dijk het zou begeven, liepen er twee schepen op de kust. Deze ving het ergste geweld van de golven op, waardoor de dijk behouden bleef.

Kindertehuis Ellinchem

Aan de vooravond van het congres lijkt het me goed de balans van ons kindertehuis op te maken, nu het precies 6 maanden in bedrijf is. Een half jaar is het al weer geleden, dat op een Zaterdagmiddag in September, mr Overwater, voorzitter van de Nationale Federatie de Nederlandse Bond tot Kinderbescherming, in aanwezigheid van tal van afgevaardigden van Humanitas-afdelingen, het tehuis opende. Wat zag het er fris en nieuw uit, wat waren we trots op ons nieuw verworven bezit en verheugd over de uitbreiding van ons werk, al wisten we, welke zware financiële offers het werk van voogdijvereniging en kindertehuis aan ons allen zou stellen.

Na die feestelijke najaarsmiddag begon het dagelijkse leven; met zijn hoogte- en dieptepunten, maar voor alles, zonder kinderen.

De eerste pupil arriveerde in October, een jongen van 16 jaar. Spoedig volgden er meer, doch toch bleef de bezetting de eerste 4 maanden maar klein, kleiner dan werd verwacht. Welke oorzaken vallen hiervoor aan te wijzen? Ten eerste is ons huis geheel nieuw. Instanties, welke kinderen bij ons kunnen plaatsen, zoals kinderrechtters, Voogdijraden en particuliere verenigingen weten nog niet wat ze aan het huis hebben.

Hoe zal er met de kinderen worden gewerkt? Welke methodiek wordt er in het huis gevolgd? Hoe zullen de rapporten over de kinderen er uitzien? Het onderbrengen van kinderen in tehuis of pleeggezin is een zeer verantwoordelijk werk. Is het wonder dat vele instanties een afwachtende houding aannamen en bij voorkeur plaatsten bij oude vertrouwde huizen, de kinderziekten al lang te boven. Deze periode van „de kat uit de boom kijken” zijn we nog niet gepasseerd, maar er wordt hard aan gewerkt. Ze heeft haar langste tijd gehad.

Een andere oorzaak welke van invloed is geweest, is de vraag, welke vele instanties hebben gesteld, welke kinderen plaatsen we nu in een humanistisch kindertehuis. Zonder enige twijfel een vraag van groot belang, welke wij in dit bestek niet behoeven te beantwoorden. Op één aspect zou ik hier nog willen wijzen, nl., dat men zich vóór de opening van het humanistisch kindertehuis deze vraag niet zo scherp heeft gerealiseerd, immers toen gingen buitenkerkelijke kinderen naar neutrale of algemene tehuizen. Nu het humanistisch kinderbeschermingswerk bij de aan haar zorgen toevertrouwde kinderen een positieve levenshouding wil trachten te wekken ten aanzien van tal van diepgaande levensvragen, wordt dit als een probleem gevoeld. Ook in deze tak van humanistische arbeid ervaart men ergens de tegenstellingen, welke in vele persorganen al tot felle polemiek aanleiding hebben gegeven. Ook door deze fase zijn wij nog lang

niet heen; zij zal langer doorwerken dan de eerste oorzaak, welke ik hierboven noemde.

Hoeveel kinderen hebben we nu (max. cap. 38), na 6 maanden? Totaal 30, waarvan 22 jongens en 8 meisjes, terwijl er 7 aanvragen om plaatsing lopen. Binnen afzienbare, neen, binnen zeer korte tijd zijn we vol. Reeds nu kunnen we geen jongens meer opnemen en geen kinderen onder 6 jaar. Er is alleen nog plaats voor meisjes boven 6 jaar. Moeten we nu ten aanzien van de bezetting in de toekomst pessimistisch zijn? Ik meen dat er aanleiding bestaat voorzichtig optimistisch te zijn, ondanks bovengenoemde tegenwerkende factoren. Er is nl. nog één factor welke ik niet noemde en welke op de bezetting van een tehuis grote invloed uitoefent. Dat is namelijk de kwaliteit van het werk. Is deze goed, dan, zo blijkt in de praktijk, is een huis constant vol. Wel, deze kwaliteit hebben we zelf in de hand, daar kan aan gewerkt worden. We willen er niet meer van zeggen, dan dat we ons best doen. Ook de samenwerking met de aan ons tehuis verbonden psychiater, dr J. H. Briët te Deventer, wetigt in dit opzicht goede verwachtingen.

Kunnen we ten aanzien van de bezetting dus hoopvol gestemd zijn, zo ligt het toch niet ten aanzien van de financiële en materiële zorgen. De onderbezetting van het tehuis heeft ons een schep geld gekost. Voor het boekjaar 1953 wordt een tekort geraamd van f 12.000,— tot f 22.000,— afhankelijk van de bezetting.

Daar staat iets tegenover, heel veel zelfs, dat zijn de giften, welke uit fondsen, van afdelingen en particulieren werden ontvangen. Wij zijn daar dankbaar voor. Zonder deze giften was het niet gegaan en zal het ook nooit gaan. Er zijn echter veel éénmalige giften bij, is het wonder dat we ons nu al zorgen maken voor 1954? In het tehuis moeten nog verschillende voorzieningen getroffen worden. De keuken kan zo niet blijven, uitgesloten, verschillende groepsverblijven moeten beter worden ingericht, de centrale verwarming vraagt afdoende voorzieningen, de grote kinderen vragen om een piano.

Mijn waslijst is nog niet ten einde, maar één ding blijkt hieruit wel duidelijk, nl. dat we een stevig financieel fundament moeten hebben om het werk op te verrichten. Het mag niet afhankelijk zijn van uiteraard zeer gewaardeerde, giften. Daar kan men geen toekomstperspectief aan ontlenen.

De enig hechte basis voor een verantwoorde uitbouw van het humanistisch maatschappelijk werk is uitbreiding van het ledental. Een groeiend Humanitas verankert ons werk in de gemeenschap en brengt de gelden voort die wij behoeven.

HENK BEUKE

Tol - Hoepel - Emmertje - Autoped = THEA

Hierboven ziet u de oplossing van onze prijsvraag. Bijna 20.000 inzenders hebben een kansje gewaagd en het kinderkuis is daar wel bij gevaren. Zeker zou het aantal oplossingen groter zijn geweest, maar ook hier hebben de gevolgen van de stormramp hun invloed laten gelden.

Al met al is het echter toch een succesvolle actie geworden, die niet alleen ons kinderkuis f 6.000,- rijker heeft gemaakt (of moet ik zeggen minder arm), maar die tevens bij honderdduizenden de naam Humanitas onder de aandacht heeft gebracht.

Aan allen, die aan het welslagen van deze prijsvraag hebben medegewerkt, onze oprechte dank. Prijswinnaars hebben inmiddels bericht ontvangen en hieronder vindt u de namen van de eerste tien. Een volledige lijst is toegezonden aan alle afdelingssecretarissen en ligt daar ter inzage.

De eerste tien prijswinnaars

1. Mej. B. Jansen, Hoornwerk 18, Zutphen
Goederenbon t.w.v. f 500,-.
2. J. de Bruyn, Heemstedestraat 51, Amsterdam
Goederenbon t.w.v. f 200,-.
3. Mevr. J. Keppel-Groothuis, Dorpsstraat 15, Nunspeet
Goederenbon t.w.v. f 100,-.
4. M. C. A. P. Bakken, Huize Louise, Keizersstraat 9,
Deventer, Electrisch scheerapparaat.
5. E. M. IJzendoorn, Meengatstraat 48, Brummen
Electrisch scheerapparaat.
6. Mevr. G. Morren-Stienstra, Cattepoelseweg 289, Arnhem
Autoped.
7. O. Noordenbos, Schoolstraat 305, Holwerd
Autoped.
8. S. Muizelaar, Bosb. Toussaintstraat 71, Harlingen
Fototoestel.
9. L. W. Dijkslag, Kr. Mijndrechtstraat 82 III, Amsterdam
Fototoestel.
10. Wolfgang Wijdeveld, Keizersgracht 274, Amsterdam
Boek: Het visioen van een Imperator
(2 delen).

VERANTWOORDING GIFTEN KINDERHUIS

21 Februari t/m 18 April 1953

S. K. B. f 5.000,-; afd. H. f 100,-; v. O. d. V. S. f 2.000,-; „De M.” D. f 2,78; N. N. te R. f 2,-; Jhr K. v. V. te H. f 50,-; A. v. d. P. te G. f 25,-; J. t. H. te L. f 5,-; afd. A. f 50,-; B. O. te D. f 16,75; C. v. E. te Z. f 100,-; Jhr E. W. R. te A. f 25,-; Wed. B. te K. (U.S.A.) f 75,47.

Inschrijvingen op onze 3% Obligatielening t.b.v. „Ellinchem”
1 Januari-31 Maart 1953

Op 10 obligaties van f 100,- werd ingeschreven.

NIEUWS UIT DE AFDELINGEN

Gewest Zuid-Holland

Op Zaterdag 11 April hield het gewest een besturenconferentie te Rotterdam, die door de afdelingen Rotterdam, Den Haag, Leiden, Delft en Dordrecht en het correspondent-schap Gouda werd bijgewoond. Na opening deed de secretaris mededeling van de activiteiten ontplooid voor de geëvacueerden in Zuid-Holland, over nieuwe contactpunten in het gewest, het congres en de kinderruitzending samen met het H.V.

Daarna was het woord aan Henk Beuke, die een inleiding hield over het voogdijwerk van Humanitas. Deze inleiding was aanleiding tot een uitgebreide discussie, waardoor er nauwelijks tijd genoeg was tot een volledige beantwoording. De flinke groep aanwezigen had een uitstekende middag gehad en het is begrijpelijk, dat er in het komende seizoen nog een zal volgen.

B. DRUKKER

BOEKEN

A. den Doolaard: Kleine mensen in de grote wereld.
(Uitgeverij Querido).

Een boek, dat bestaat uit 3 in het geheel niet met elkaar in verband staande lange verhalen, die alleen dit gemeen hebben, dat het kleine mensen betreft, die doodlopen op de problematiek van deze na-oorlogse tijd. Als onderwerp is de na-oorlogse problematiek niet nieuw, het lezen van binnen- en buitenlandse bladen heeft zelfs vele mensen reeds tot een cynische aanvaarding van de na-oorlogse teleurstellingen gebracht. Want teleurstellingen zijn het, die de hoofdpersonen van dit boek ondervinden, en waaraan zij ten slotte ten onder gaan.

De schrijver heeft drie situaties genomen in drie verschillende landen:

Het eerste verhaal speelt in Parijs, en de hoofdpersonen zijn een jonge communistische metaalbewerker en een geestelijke, die als missionaris op dezelfde fabriek werkt als de bankwerker. Twee persoonlijkheden, die echter alleen kunnen denken en redeneren vanuit hun eigen uitgangspunt, en als gevolg langs elkaar heen blijven praten. De tragische afloop voorvoelt ieder, het is nu eenmaal niet mogelijk tot samenwerking en begrip te komen wanneer men geen afstand doet van ressentimenten en vooroordelen.

In het tweede verhaal bevinden we ons in het na-oorlogse West-Duitsland en we beleven er de chaos tijdens de geldzuivering. Uit deze warreling van personen en gebeurtenissen blijft de hoofdfiguur ons bij, nl. Annemarie, de verpersoonlijking van menselijke goedheid, die in alle omstandigheden en overal ter wereld hetzelfde kan zijn.

In het laatste verhaal maken we de ondergang mee van een ingenieur in de V.S., een rechtschapen mens, die echter zo „dom” is zijn verzet tegen wat men thans „beschaving” noemt, niet te cumoufleren, doch te tonen. Een ondergang, die de meeste rebellen tegen de eigen maatschappij tegemoet zouden gaan.

De bezwaren, die wij inderdaad, als we dit beslist willen, tegen dit boek als roman in zouden kunnen brengen, leggen we al lezende graag terzijde. Want we zijn geboeid, zoals we dit soms zijn door zo'n uitstekend verhaal in een der beste Amerikaanse magazines. En dit is in 't geheel niet denigrerend bedoeld, doch het is een compliment aan en een succes voor Den Doolaard, want slechts zeer weinige Nederlandse romanschrijvers kunnen zo boeiend een geschiedenis vertellen. In ons land met

zijn hier en daar opduikend cultureel snobisme wordt het oprechte goede verhaal door een aantal lieden niet altijd au serieux genomen. Maar we zijn er van overtuigd, dat zeer velen dit boek zullen kopen en lezen, en er door aan het denken zullen worden gebracht. Gelukkig zijn er heel wat meer gewone mensen dan snobs. Mensen die er nooit toe kunnen worden overgehaald zulk een volkomen literair verantwoord, goed, maar voor hen saai, boek te lezen, zullen dit wel ter hand nemen en er hun mensenkennis mee verrijken, terwijl ze meer begrip zullen krijgen voor andere volkeren en toestanden. En dit is een belangrijk succes.

„Kleine mensen.”, is geen boek van opvallende originaliteit of grootse fantasie — gelukkig zou men kunnen zeggen — maar een eerlijk boek over gewone, levende mensen, een boek, dat fris en krachtig van stijl is en doortrokken van een warme menselijkheid. Eerlijk gezegd begrijpen we niet goed, waarom de schrijver het nodig geoordeeld heeft het boek te introduceren in de o.i. overbodige proloog. Dit doet echter niets af aan onze waardering, die duidelijk uit het voorgaande blijkt.

V. S.

Wij ontvingen van de N.V. Wereldbibliotheek:

Moderne Psychologie, door prof. dr E. A. Mennicke. 5e herz. druk. Prijs, geb. f 6,25.

Karakterkunde van de Jeugd, dr Fritz Küinkel, *De Theorie en Practijk van het volwassen worden*. Prijs in flex. band f 3,25.

De Sociale Raad zond ons een exemplaar van de Nieuwe Catalogus van haar bibliotheek. Belangstellenden kunnen deze catalogus bestellen tegen betaling van f 3,10 per ex. (postgiro 92872)

„De Stichting voor Maatschappelijk Werk in de provincie Utrecht zal in samenwerking met de Sociale Raad te Utrecht en de gemeentelijke diensten van Sociale Zaken te Amersfoort, Soest, Veenendaal en Zeist binnenkort het licht doen zien:

Een Gids ten behoeve van het Maatschappelijk Werk in de provincie Utrecht.

In deze gids zijn opgenomen de in de provincie Utrecht gevestigde instellingen van maatschappelijk werk, zowel na-

tionale, provinciale als regionale en van de vijf grotere gemeenten die in de provincie Utrecht gevestigd zijn, de plaatselijke.

De gids is zo ruim opgezet, dat men er ook instellingen en inrichtingen in aantreft, die niet direct tot het maatschappelijk werk gerekend worden, doch die voor de maatschappelijk werk(st)er van groot belang kunnen zijn bij het zoeken naar een oplossing en het geven van advies. In hoofdlijnen is de indeling aangehouden van de Gids voor Maatschappelijk Werk van de Sociale Raad te Amsterdam.

De kosten zijn begroot op f 3,50 per stuk, bij afname van een voldoende aantal exemplaren.

De Gids is te bestellen bij bovengenoemde Stichting, Catharijnekade 5 Utrecht.

De directrice van de Stichting voor Maatschappelijk Werk in de provincie Utrecht,
C. s'JACOB

verzekerings- maatschappij

Verzeker U bij De Centrale, die haar winst besteedt voor sociale en culturele doeleinden.

Levens- en spaarverzekeringen, studie- en uitzetverzekeringen, pensioen- en begrafenispolsissen.

Gunstige voorwaarden en voor ieder passende tarieven.

DE CENTRALE

ARBEIDERS-VERZEKERINGSBANK

Hoofdkantoor: Rijnstraat 28, Den Haag

Bijkantoren te Amsterdam, Arnhem, Groningen en Rotterdam.

Redactie- en administratie-adres:
Vondelstraat 61, Amsterdam (W.)
Telefoon 89786